

ליה דאית ליה שגיד הנשה צריך חטיטה?
רבי מאיר! שאמר כן לעיל בברייתא. וקאמר
"שמנו מותר!" הרי שרבי מאיר מתיר שומן
הגיד ובהכרח שמה שאוסר במקום אחר אינו
אלא מדרבנן.

אמר רב יצחק בר שמואל בר מרתא אמר
רב: לא אסרה תורה בגיד הנשה אלא
קנוקנות שבה! הגידין הדקים שמתפצלים
מגיד הנשה, שהם רכים ויש בהם טעם, אבל
הגיד עצמו שעל כף הירך אינו אסור לפי
שהוא קשה ואין בו טעם אלא כעץ בעלמא
הוא.

עולא אמר: הגיד אף על פי שעין הוא מכל
מקום התורה חייבה עליו! [והקנוקנות
מותרים כדלקמן].

אמר אבוי כוותיה דעולא מסתברא! דאמר
רב ששת אמר רב אסי: חוטין הדקין
שבחלב אסורין מדרבנן ואין חייבין עליהן
כרת משום חלב.

אלמא אמרינן "חלב" אמר רחמנא ולא
חוטין! הכא נמי "גיד" אמר רחמנא ולא
קנוקנות!

גופא: אמר רב ששת אמר רב אסי: חוטין
שבחלב אסורין ואין חייבין עליהן. חוטין
שבכוליא אסורין ואין חייבין עליהן.

לובן כוליא הנמצא בחריץ שבכליה וחודר
לתוך הכליה, פליגי בה רבי ורבי חייא: חד
אסר משום חלב וחד שרי.

רבה ממרטט ליה מוציאו לגמרי עד השרש,
וכן רבי יוחנן ממרטט ליה. רב אסי גאים
ליה חתך את הלובן שעל הכליה בלבד, אבל
מה שחודר לתוך הכליה אכל.

אמר אבוי כוותיה דרבי אסי מסתברא!
דאמר רבי אבא אמר רב יהודה אמר
שמואל: חלב שהבשר של הכסלים חופה צג-א
אותו מותר!

אלמא אמרינן: חלב שעל הכסלים אמר
רחמנא שהוא אסור, ולא חלב שבתוך
הכסלים! הכא נמי אמרינן: חלב שעל
הכליות אמר רחמנא, ולא שבתוך הכליות!

גופא: אמר רבי אבא אמר רב יהודה אמר
שמואל: חלב שהבשר חופה אותו מותר!

ומקשינן: איני, והאמר רבי אבא אמר רב
יהודה אמר שמואל: האי תרבא דתותי
מתנא החלב שעל הכסלים, שמתחת
למתנים, אסיר! הרי, שאף על פי שהוא
מחופה בבשר המתנים, אסור?

ומתריצין: אמר אבוי: בהמה בחייה —
פרוקי מיפרקא! כשהיא הולכת, האיברים
שלה נעים והכסלים והמתניים מתרחקים זה
מזה, ואז החלב שעל הכסלים הוא גלוי,
ואינו מכוסה על ידי המתנים.

דאמר רבי יוחנן: אנא — לאו טבחא אנא,
ולאו בר טבחא אנא. ונהירנא, זכור אני,
דהכי הוו אמרי בני מורשא: בהמה בחייה —
פרוקי מיפרקא!

אמר רבי אבא אמר רבי יהודה אמר
שמואל: חלב שעל המסס ובית הכסות —
אסורין, וענוש כרת האדם האוכלן. וזהו
חלב שעל הקרב! כלומר אף הוא בכלל חלב
שעל הקרב, אף על פי שאינו עיקר החלב
שעל הקרב [עיינן רש"י].

ואמר רבי אבא אמר רב יהודה אמר

שמואל: **האי תרבא דקליבוסתא, חלב שעל העצם ששמו קליבוסתא — אסור, וענוש כרת.** וזהו חלב שעל הכסלים!

ואמר רבי אבא אמר רב יהודה אמר שמואל: חוטין שביד, שבכתף הבהמה, אסורין.

אמר רב ספרא: משה! כלומר תמיהני על תלמיד חכם כמותך שאסרת חוטין שביד, דמי אמר רחמנא לא תיכול בישראל?!

אמר רבא: משה! תימה על רב ספרא, מי אמר רחמנא אכול דמא? שמחמת הדם שבו הוא אסור.

ואי חתכיה ומלחיה להני חוטין, והוציא מהם הדם, אפילו לבשל בקדירה נמי [ולא רק בצלין] שפיר דמי!

אמר רב יהודה אמר שמואל: ריש מעיא באמתא האמה הראשונה של המעים, בתחילת יציאתם מהקיבה — בעי גרירה! צריך לגרוור שם את החלב שעליהן. וזהו חלב שעל הדקין, שנחלקו בו תנאים לעיל [מט-ב] אם הוא אסור משום חלב.

ואמר רב יהודה: חוטין שבעוקן, שבזנב, אסורין משום חלב.

ומבאר: **חמשה חוטי אית ביה בכפלא בעוקן:** תלתא מימינא של הבהמה ותרתי משמאלא. הני תלתא דימינא מפצלי כל אחד מהם לתרי תרי. והני תרי דשמאלא מפצלי כל אחד מהם לתלתא תלתא.

ויש נפקא מינה לדעת את כל הפיצולים: דאי שליף להו עד דחמימו — משתלפני. שבעוד הבשר חם, תיכף לאחר שחיטה,

נשלפים בקלות כל החוטין עם פצוליהם. ואי לא, בעי חוטי בתרייהו אחר כל פצולי החוטין.

אמר אבוי, ואיתימא רב יהודה: חמשה חוטי חו. בחמש מקומות בבהמה נמצאים חוטין האסורין. תלתא מהם אסורין משום תרבא, חלב. ותרין מהם אסורין משום דמא.

ואלו הן:

דטחלי, חוטי הטחול, ודכפלי של העוקן, ודכוליתא של הכליה — אסורין משום תרבא.

דידא, חוטי היד, ודלועא של הלחי — אסורין משום דמא.

למאי נפקא מינה, משום איזה איסור הם אסורים? דהני דאסירי משום דמא — אי מחתך להו ומלח להו, שפיר דמי, שהרי יצא מהם הדם. ואילו הנך דאסירי משום תרבא — לית להו תקנתא!

אמר רב כהנא ואיתימא רב יהודה: חמשה קרמי חו. בחמש מקומות נמצאים קרומין האסורין. תלתא אסורין משום תרבא, ותרתי משום דמא.

ואלו הם:

דטחלי דכפלי ודכוליתא, כל הקרומין הללו אסורין משום תרבא.

דביעי קרום שעל ביצי הזכר ודמוקרא ושעל המוח אסירי משום דמא.

רב יהודה בר אשעיא הוה קא קליף ליה את הקרום שעל הטחלא, ללוי בריה דרב הונא

בתתאה הקרום התחתון.

ביעי השילתא ביצי הבהמה [זכר] שנתלשו ומחוכרים בצורה רופפת לגוף הבהמה — פליגי בה רב אמי ורב אסי.

חד אסר לאכלם אפילו אחר שחיטת הבהמה, דחשיב כאילו נתלשו לגמרי מהבהמה בעודה חיה, והשחיטה של הבהמה לא הועילה להם, כי הרי הם אבר שנתלש מן החי.

וחד שרי, כיון שעדיין מחוכרים הם מעט לבהמה הרי הם חלק ממנה, וניתרים בשחיטת הבהמה.

ומבארין: **מאן דאסר, טעמו: מדלא קא צג-ב בריין** שאינם ראויין כל כך לאכילה סימן הוא שפסקה יניקתם מהבהמה. ולכן, **חני — אבר מן החי נינהו!**

מאן דשרי, טעמו: מדלא קא מסרחן, ראיה היא, כי **חני — חיותא אית בהו** מכח הבהמה, ואינם נחשבים אבר שנתלש מן החי.

ואידך, מאן דאסר סבירא ליה דהאי דלא מסרחן, הוא משום דלא קא שליט בהו **אורא,** כיון שהיו בתוך הבהמה, אטומים מפני האויר החיצוני.

ואידך, מאן דשרי סבר: שאין להוכיח כלום מזה שהביצים שהתרופפו אינם ראויים לאכילה. **דהאי דלא בריין — כחישותא הוא דנקט לחו!** שחל בהם קלקול, ולא משום שאין בהם חיות.

אמר ליה רבי יוחנן לרב שמן בר אבא: חני **ביעי השילתא — שריין!** אבל, ואת, לא

בר חייא. הוה קא גאים ליה מעילאי היה קולף רק בעליונו של הטחול. **אמר ליה לוי לרב יהודה:** חות ביה טפי! הורד וקלוף גם מלמטה.

אתא אבוה דלוי, אשכחיה, אמר ליה ללוי: **חני אמר אבוה דאמך משום דרב, ומנו, רבי ירמיה בר אבא:** לא אסרה תורה אלא קרום **שעל הדר בלבד!** על מקום עביו של הטחול, שהוא מלמעלה.

ומקשה לוי לאביו: **איני.** והאמר רב **המנונא: תנא:** קרום שעל הטחול אסור, ואין **חייבין עליו** כרת משום חלב!

והוינן בה: **היכי דמי? אילימא קרום שעל הדר, אמאי אין חייבין עליו?** והרי זהו חלב הקרב. **אלא ודאי דכוליה.** הקרום של כל הטחול שאינו על הדר, שהוא אסור, אף על פי שאין חייבין עליו, ואם כן כיצד רוצה אתה להתיר לכתחילה את הקרום שאינו על הדר?

אמר ליה אבוה דלוי: אי תניא תניא!

גופא: אמר רב המנונא: תנא: קרום שעל הטחול אסור ואין חייבין עליו. קרום שעל גבי כוליא אסור ואין חייבין עליו.

ומקשינן: **וחתניא: חייבין עליו,** בין בקרום שעל הטחול ובין בקרום שעל גבי כוליא?

ומתצינן: **טחול אטחול לא קשיא:** הא דחייבין עליו היינו על הקרום שכנגד הדר. הא דאין חייבין עליו היינו שלא כנגד הדר.

כוליא אכוליא נמי לא קשיא: הא דחייבין עליו בעילאה, הקרום העליון שעל הכליה, שהוא חלב ממש. הא דאין חייבין עליו